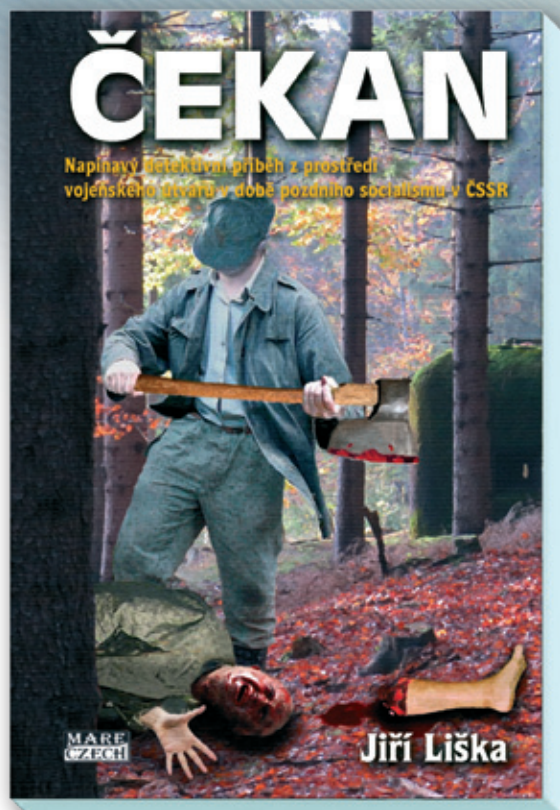

MARE CZECH

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

Jiří Liška

Čekan

počet stran 192

vazba brožovaná

běžná cena 299 Kč včetně DPH

naše cena 264 Kč včetně DPH

cena K“M“K 239 Kč včetně DPH

ISBN 978-80-86930-71-8

Vydal Jiří Liška

v nakladatelství Mare-Czech

v edici VLNA

Publikace vyšla v únoru 2015, informace a objednávky na adrese nakladatelství:
nakladatelství@mare-czech.cz, www.mare-czech.cz.

Distribuci zajišťuje Kosmas, s.r.o.: <http://www.kosmas.cz/>.

Více o titulu na: <http://www.mare-czech.cz/naklweb/knihovna/MK-Prijimac.pdf>

Román „Čekan“ je druhý díl vojenské trilogie z doby pozdního socialismu v ČSSR, který dějově navazuje na první díl „Přijímač“, ale časově jeho začátek sahá až do děje prvního dílu. Tehdy došlo u útvaru v Janovicích nad Úhlavou k podivnému úmrtí vojína Čekana. Protože tento člověk nebyl úplně běžný voják, jeho smrt obestřená tajemstvím vyvolala řadu dohadů. A právě tady se, naprosto bezděčně, začal neuvěřitelný životní příběh náčelníka ošetrovny útvaru MUDr. Baráka. Tento příběh se záhy stane hlavní dějovou linií knihy, zasáhne do různých míst, v různých dobách, až se z vojenského prostředí vytratí a skončí v místech, kde byl jeho skutečný začátek...

Jiří Liška (*1963) vystudoval organickou chemii na Přírodovědecké fakultě UK v Praze a už přes dvacet let pracuje ve společnosti zabývající se klinickou farmakologií. V románu „Čekan“ stále zůstává jako hlavní téma metafora společenského systému, nicméně je mnohem intimnější a žánrově se od prvního dílu trilogie dost uchyluje. V tomto případě daleko více zasahuje do civilní sféry, byť ne v úplně obvyklých polohách. Autor zde nenápadně, ale úmyslně akcentuje nové téma, které ho vždy zajímalo a se kterým měl neblahou osobní zkušenost. A to, jak organicky byla Státní bezpečnost vrostlá do tehdejší společnosti, ne jako instituce, ale jako fenomén, a jak snadné bylo toho využít ve svůj prospěch.

Ukázka:

„Pane docente, musím říct, klobouk dolů, děkuji Vám za perfektní práci a dovolím se Vás zeptat. Jistě si vždycky při sekci už tak trochu děláte názor, jak to všechno bylo, i když to není Vaše práce. Mohl bych Vás požádat, co si myslíte o tomhle? Čistě mezi námi.“

Šlitr se dlouze zadíval z okna a spustil

„No, možná se budete divit, ale pokud chcete znát můj názor a nechcete to písemně, tak v tom mám až nečekaně jasno!“

Napijeme se kávy a naslouchám dychtivě tomu, co mi Šlitr povídá

„Berte to prosím jako směs objektivních nálezů a určitých dojmů, z nichž některé lze jen těžko dokázat. Ale chtěl jste to slyšet, tak budiž. Tedy soudím, že tento voják se stal předmětem velmi promyšleného zločinu, nevěřím na nějaký afekt, tedy rvačka, nevěra, opilost a tak. Za bližší neurčených okolností toho člověka někdo znehybnil, možná podáním anestetika, následně ho spoutal, oddělil mu dolní končetinu, s ní mu pak rozbil obličej, tady už afekt byl zcela jistě, a následně ho, tedy nejspíš ještě zaživa, usmrtil bodnou ranou do břicha. Co bylo napřed a co potom, nejsem schopen zjistit, ale nakonec je to jedno, bylo to ve stejnou dobu. Poté podle mne pachatel nemohl dokončit svůj plán, protože takhle promyšlený zločin měl jistě i plán likvidace těla. Z nějakých důvodů se ho ale pachatel musel zbavit, a proto ho svrhl do řeky. A dál to znáte spíš Vy než já. Jenže pachatel nepočítal předem s tím, že se tělo nalezne, natož takhle brzy, a potřeboval zahladit stopy, zase, třeba po *i.v. aplikaci anestetika*, protože na vpich by se při pitvě zcela jistě přišlo, proto dodatečně způsobil na těle ránu v místě vpichu. Ale tady pozor, abych byl vůči Vám poctivý, má to jednu trhlínu, a to nemalou. Celkem logicky jsem si nechal otestovat jeho krev na přítomnost známých anestetik, a bohužel jsme nenašli jediné z nich, to mi docela dělá starosti. Přiznávám se, že jsem měl pocit, že tady jdu najisto. Ale buď byl vrah neskutečně rafinovaný a použil něco neobvyklého, nebo s tím anestetikem jsem na falešné stopě. Čili prosím oddělte část mých domněnek, tedy anestetikum a následné zahlazení stop, od věcí ostatních, co jsem Vám povídal předtím, ty bych byl klidně ochoten podepsat. ...Abych nezapomněl, v krvi neměl ani stopu alkoholu, což poněkud nesedí s oficiální verzí, ale to jen tak na okraj.“

Chvilí jsme oba mlčeli, pak jsem přidušeně řekl

„Pane docente, ale víte, co znamená to, co jste mi právě řekl?“

Šlitr tuto otázku jistojistě čekal, protože pohotově odpověděl

„Tak to vím docela přesně. Znamená to, že se někde ve vašem útvaru nebo kolem něj pohybuje vrah, a to ne nějaký začátečník... No, nebudu Vás zbytečně strašit, raději k něčemu jinému. Má to ještě jeden aspekt. *Ten váš Sepeši* mne utvrdil v tom, že mám postupovat tak, jak se právě chystám. Tělo mu zítra pošlu, ať si s ním udělá, co uzná za vhodné. Já jsem svou práci vykonal, ale o její výsledky zjevně nikdo nestojí, zejména on. Proto Vám tady předám ty dva pytlíčky, naložte s nimi, jak myslíte. Ale mám dvě podmínky. Za prvé nechci, aby se objevily někde na stole kriminalistů, a za druhé, tady mi podepíšete, že jste je ode mne převzal. Chápejte, vražda je věc vážná a potřebuji mít vysvětlení, kdyby se ty věci dostaly do nepovolaných rukou. Osobně si myslím, že to ani trochu nehrozí. Jak jsem slyšel Sepešeho, je mi jasné, že další pitvu ani neprovede, udělá jen nějakou zprávu o tom, že voják utonul nešťastnou náhodou, noha se mu oddělila třeba při pádu do vody, ale to je mně úplně jedno, už s tím nechci nic mít. Pokud se tím snad chcete dále zabývat, prosím pouze na vlastní pěst, nepřejí si, aby v tom nějak figurovalo mé jméno, chápete.“

Bylo jasné, že můj čas na soudním už uplynul, a Šlitr pronesl stroze

„Kolego, to je vše, velice rád jsem Vás poznal, a pokud byste to jednou vyřešil, dejte mi vědět, čistě ze zvědavosti, přeci jen, takových případů tu moc nemíváme. Jen by mne zajímalo, v čem jsem se mýlil a v čem ne.“

Rozloučili jsme se, Šlitrovi jsem poděkoval, podepsal mu převzetí materiálu a s těma dvěma tajemnejma pytlíkama v aktovce jsem odjel do *vojenky*, abych měl razítko do výkazu. Zkusil jsem zajít na chirurgii, jestli tam nebude primář, řekli mi, že končí *apendix*, pak bude mít chvilku volno, tak se ho zkusí zeptat, jestli mne krátce přijme.

Posadil jsem se do čekárny operačních sálů a po asi deseti minutách přišla sestra s tím, že mám počkat, pan primář se zastaví, jakmile to půjde. Za dalších deset minut vylez Frána ze dveří, ještě v operačním, pozdravil mne a pokynul, ať jdu za ním. Vlezli jsme do nějakýho kumbálu a Frána se zeptal, jak to dopadlo.

„Pane primáři, asi už Vám docent Šlitr říká, ...“

Frána mi skočil do řeči

„Ne, pane kolego, nic mi neříkal a popravdě to ani nechci vědět. Sepeši mi dokonce volal a prý se o případ zajímají i na ministerstvu a nepřejí si, aby se z toho dělala nějaká kovbojka. Ten voják prý byl silně problémový a Sepeši je zvyklý plnit úkoly. Nevím, jestli ho znáte, ale pokud mu nějaký generál něco nařídí

